

we onze oogen afwenden. Zoodra we langs winkels komen, waar afbeeldingen en boeken met titels worden tentoongesteld, die ons onmiddellijk doen gevoelen, dat we hier onrein gebied naderen, moeten we onze blik elders heenrichten. Zoodra we boeken in handen krijgen, — en dit kan soms gebeuren zonder onze schuld, — waarin we bij opening bemerken, dat er een niet goede geest ons uit tegenkomt, moeten we ze sluiten en niet weer inzien.

Ook op straat en in de huizen, op kantoren, kan de bekoring tot ons komen. Hetzij door de blikken, waarmee vrouwen ons aanzien, hetzij door de kleding, die in onze dagen soms zoo schaamteloos is. Er is maar één middel, om bewaard te worden voor verzoeking; onze oogen elders heen te richten. Dit gaat echter alleen, wanneer we te voren met onze oogen een verbond hebben gemaakt; als we ons namelijk hebben voorgenomen, in reinheid te handelen en te wandelen, en onze oogen slechts te gebruiken om open en frank in de goede richting te zien.

Toch kan het gebeuren, dat de bekoring zóó op ons afkomt, dat we niet uitwijken kunnen. Dan moeten we bedenken, dat we met God in gemeenschap zijn, en dat God het kwade haat. Om Gods wil — niet om de gevolgen. — moeten we ons dan afwenden, wát het ook zou kosten.

Natuurlijk is daartoe noodig, dat we eerst door Christus zijn vrijgemaakt, opdat we dan in Zijn kracht, biddend, den goeden strijd des geloofs zouden kunnen strijden.

Nu komt zeker dikwijls de vraag op bij jonge Christenen: waarom mag ik dit doen, en dat weer niet? In ons stukje „Mag dit?” in No. 4 hebben we die vraag al beantwoord. De Christen is niet onder de wet, maar onder de genade. Hij heeft geen geboden van „Raak niet” en „Smaak niet” en „Roer niet aan.” Maar hij heeft iets veel hoogers. Hij heeft een hemellevén. Hij heeft te zoeken en te bedenken de dingen, die boven zijn, waar Christus is. Als toetssteen van hetgeen hij laten of doen mag, heeft hij Gods Woord. Niet een lijstje van dingen, die goed en niet goed zijn. Dat ware wel gemakkelijk, maar zou ons niet oefenen. Nu moeten we beproeven, welke de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is. Tot onze behoudenis konden we niets offeren. Maar nu we Christenen zijn, kunnen we levende offers brengen: namelijk onze lichamen. Zoo vragen we dan, wat God wil, dat we doen: met onze hersenen en handen, met onze oogen en voeten, met heel onze lichamen. En een iegelijk zal een antwoord vinden, en dan handelen naar het licht, dat zijn deel wordt. Een iegelijk zij daarbij in zijn eigen gemoeden volle verzekerd, handele door het geloof, en oordeele

zijn broeder niet. De omgang met God en Zijn Woord is daartoe zoo onmisbaar, zoo goed.

En zouden we dan den omgang vreezen van jonge menschen van beiderlei kunne? Integendeel, het zal goed doen. Want de omgang zal ongedwongen zijn.

Co-educatie is een zegen voor jonge kinderen. Doch zoodra jongens en meisjes grooter worden, levert alléén-zijn met elkaar zekere gevaren op. Daartegen moet worden gewaakt: op catechisaties wordt dan ook terecht op zulk een leeftijd scheiding gemaakt. Want in het samen komen en gaan wordt veelal verkeerde omgang gevoed. Toch gelooven we, dat ook op dien leeftijd co-educatie een zegen zal zijn, als er maar een milieu is, waar de omgang vanzelf ongedwongen is.

Daarom is het gezinsleven in grootere gezinnen zoo heerlijk. De grootere jongens en meisjes gaan er ongedwongen met elkaar om. Ze brengen hun vrienden en vriendinnen mee, met wie op dezelfde wijze wordt omgegaan, als de kinderen onder elkaar doen. Nu willen we niet zeggen, dat het ook dáár niet wel eens anders loopt, — waar is Satan niet, en waar sluit men de begeerlijkheid buiten? — maar we gelooven toch, dat menigeen bewaard zou worden voor verkeerde dingen op zedelijk gebied, als men maar gelegenheid gaf aan jongelui van beiderlei geslacht om gewoon met elkaar om te gaan; niet alléén echter, niet zonder toezicht, maar in den warmen, aangename, gezegenden kring van het Christelijk gezin, dat in alles met God rekent.

✠

J. N. V.

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

Hebreeuwsche Woordkunst.

DE EERSTE HELFT VAN PSALM 96 : 11 LUIDT in onze Bijbel: Dat de hemelen zich verblijden en de aarde zich verheuge. In het Hebreeuwsch zijn dat maar vier woorden: Verblijden-zich de-hemelen en-verheuge-zich de-aarde. De klank is ongeveer Jisjemehoe Hasjamajim Wthanel Haäretz. Ik heb die woorden met hoofdletters geschreven, om [u te doen opmerken, dat die vier letters J H W H de letters zijn, waarmee in het Hebreeuwsch de naam Jehovah wordt geschreven.

Dat dit geen toeval is, blijkt uit het feit, dat dergelijke akrostikons in den Bijbel meer voorkomen. Dat het woordspel juist gebruikt is in dezen lovenden versregel, is heerlijk.

✠

A. L.

